

Sygn. akt I C 1578/15

WYROK KOŃCOWY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. we W.

o ochronę praw autorskich

oddala powództwo w części obejmującej żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 70.296,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Sygn. akt I C 1578/15

UZASADNIENIE

Powód Stowarzyszenie (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. we W. z pozwem, w którym wniósł o:

1) zasądzenie od pozwanego kwoty 68.856,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 21.02.2011 r. do dnia zapłaty, jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji utworów muzycznych poprzez reprodukcję i wprowadzanie do obrotu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” oraz „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w załączniku nr 3 do pozwu;

2) zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych do udzielenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego informacji o:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...) pt.: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)” dołączonych do gazety (...) w dniach 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r., 10.04.2009 r.,

b) cenach detalicznych, po jakich sprzedawane były gazety wskazane powyżej w tych dniach, do których dołączono nośniki zawierające wskazane bajki z serii (...),

c) cenach detalicznych, po jakich sprzedawane były te gazety w tych dniach, w których nie były dołączone w/w nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...),

d) sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających powyższe bajki z serii (...), innych niż poprzez dołączenie do gazety (...) we wskazanych powyżej dniach, w szczególności dołączenia w/w nośników do innych czasopism lub gazet,

6. 20.02.2009 r. – (...), (...) – 37 362 egz.,

7. 27.02.2009 r. – (...)(...) – 37 571 egz.,

8. 06.03.2009 r. – (...), (...) - 30 615 egz.,

-----
9. 13.03.2009 r. – (...), (...),

10. 20.03.2009 r. – (...), (...),

11. 27.03.2009 r. – (...), (...),

12. 03.04.2009 r. – Kayo, przyjaciel czy wróg?, (...),

13. 10.04.2009 r. – (...), (...).

Wskazana wysokość nakładu, w jakiej zostały wyprodukowane i wprowadzone do obrotu płyty z bajkami od 1 do 8, podana została przez samego pozwanego w korespondencji mailowej. W związku i zgodnie z podaną przez pozwanego wysokością nakładu, w jakiej wyprodukowane i wprowadzone do obrotu zostały płyty z bajkami od 1 do 8, powód dokonał wyliczenia wysokości wynagrodzenia należnego dla twórców i wystawił notę księgową nr (...) z dnia 9.04.2009 r. Należność z tej noty została przez pozwanego uregulowana. Nie jest natomiast wiadome, czy pozwany w ramach prowadzonej działalności rozpowszechniał nośniki obrazu i dźwięku zawierające bajki z serii (...) pt.: „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, w sposób inny niż poprzez dołączenie do gazety (...) w dniach: 16.01.2009 r., 23.01.2009 r., 30.01.2009 r., 6.02.2009 r., 13.02.2009 r., 20.02.2009 r., 27.02.2009 r., 6.03.2009 r., w szczególności np. poprzez dołączanie ww. nośników obrazu i dźwięku do innych czasopism lub gazet, w związku z czym wniosek zawarty w punkcie 2 lit. e) pozwu o zobowiązanie pozwanego w trybie art. 105 pr. aut. do udzielenia informacji o sposobach rozpowszechniania tych nośników jest w pełni uzasadniony.

Powód podniósł, że pozwany pomimo swojego zobowiązania nie przekazał powodowi informacji dotyczących m.in. wielkości nakładu, w jakiej wyprodukowane i wprowadzone do obrotu zostały płyty z bajkami od 9 do 13, które to dane są niezbędne do sprecyzowania wysokości roszczeń, uwzględniając treść art. 70 ust. 21 pr. aut., w związku z eksploatacją przez pozwanego utworów z repertuaru powoda, w związku z czym wniosek o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji w trybie art. 105 ust. 2 jest w pełni uzasadniony.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20.04.2011 r. (k. 107-111) pozwany (...) sp. z o.o. we W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany poddał w wątpliwość legitymację procesową powoda, który występuje w procesie jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, nie precyzuje jednakże i nie udowadnia tego, czy rzeczywiście reprezentuje wszystkich tych twórców, których filmy wymienia w załączniku nr 3 do pozwu i za których wprowadzenie do obrotu domaga się w pozwie zapłaty. Domaganie się przez pozwanego udzielenia przez powoda w tym zakresie szczegółowych wyjaśnień i przedstawienia stosownych dowodów jest uprawnione tym bardziej, że w piśmie z dnia 2.07.2009 r., które stanowi załącznik do pozwu, powód wskazuje, że w przypadku filmów produkcji „(...)” nie ma prawa reprezentować twórców tych dzieł. Nie wiadomo, co powód rozumie pod pojęciem „(...)”, bowiem pojęcie to jest bardzo szerokie i może ograniczać się wyłącznie do obszaru (...), jak również obejmować terytorium (...), krajów (...)czy np. (...). Część tytułów wymienionych w załączniku nr 3 jest właśnie produkcji wymienionych przez powoda jako te, za które nie ma prawa pobierać wynagrodzenia. Nie jest wobec tego klarowne, czy powód ma prawo reprezentować twórców pozostałych filmów, które wymienia w załączniku nr 3 do pozwu. Tym samym wartość noty księgowej nr (...) z dnia 1.12.2009 r. i w konsekwencji kwota przedmiotu sporu nie jest poparta wiarygodnymi dowodami i nie stanowi precyzyjnego wyliczenia należności, które należą się powodowi. Pozew jest przedwczesny, a jego żądanie jest nieskonkretyzowane. Pozwany nigdy nie uchylał się od regulowania należnych kwot powodowi, gdyż jako

profesjonalny podmiot trudniący się w ramach prowadzonej działalności m.in. zwielokrotnianiem i wprowadzaniem do obrotu nośników dźwięku i obrazu, zawsze, zgodnie z nałożonym przez przepisy obowiązkiem, zgłasza każdorazowo właściwym podmiotom fakt wykorzystania cudzych utworów i płaci należne z tego tytułu gratyfikacje. Zapłata jednak odbywa się dopiero wówczas, gdy możliwe jest szczegółowe i rzetelne, właściwie udokumentowane rozliczenie za wprowadzone do obrotu dzieła filmowe. W przypadku wystawionej noty księgowej nr (...) na kwotę 68.856,60 zł pojawił się szereg wątpliwości co do jej prawidłowości i w ramach prowadzonych między stronami rokowań jej wartość miała być zweryfikowana. Niejasności budziły przede wszystkim kwoty stawek, jakimi posiłkował się powód przy wystawianiu tej noty księgowej. Nie zostały przedłożone pozwanemu jakiegokolwiek cenniki ani dowód zatwierdzenia ich przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Oczekiwanie takiego cennika wraz z akceptacją właściwego ministra było zasadne m.in. z tego powodu, iż uprzednio głośnie były sprawy, gdzie z powodem toczyły spór największe polskie koncerty medialne, gdyż (...) pobierał wynagrodzenia według stawek niepotwierdzonych decyzją ministra, a jedynie wynikających z wewnętrznych decyzji zarządu (...). Powód nie określił, wokół jakich cenników i stawek się porusza, wyliczając należne sobie wynagrodzenie. Nota nr (...) jest błędna, bowiem część filmów z listy załącznika nr 3, tj. „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, została wprowadzona do obrotu po III kwartale 2008 r., a więc nie powinna być w ogóle uwzględniona w tym rozliczeniu. Niezrozumiałe jest, dlaczego powód stosuje cennik obowiązujący po dniu 1.04.2006 r. względem filmów wprowadzonych do obrotu w okresie między IV kwartałem 2001 a datą 31.03.2006 r., kiedy to, jak można się domyślać, obowiązywał inny cennik. Część tytułów wprowadzonych do obrotu była dodatkiem, tzw. insertem, do gazet, a za tego typu egzemplarz pobierana stawka winna być niższa niż naliczona przez powoda, który przy sporządzaniu noty księgowej (...) zastosował sobie tylko wiadome kryteria.

Pozwany wskazał, że w ramach umowy ze spółką (...) sp. z o.o., wydawcą gazety (...) pośredniczył we wprowadzaniu do obrotu, poprzez dołączanie do kolejnych numerów periodyku, serii bajek dla dzieci (...) (części 1-8, tj.: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”). Fakt wprowadzenia do obrotu wymienionych pozycji został zgłoszony do (...) i na podstawie noty księgowej nr (...) z dnia 9.04.2009 r. pozwany zapłacił powodowi 9.397,68 zł. Pozwany wyjaśnił, że w ramach prowadzonej działalności nie rozpowszechniał wymienionych wyżej tytułów w jakikolwiek inny sposób niż poprzez wiadome powodowi dołączanie płyt do gazety (...). Odnosząc się do kwestii wprowadzenia do obrotu pozostałych części serii (...), tj. odcinków 9-13 („(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”), pozwany przyznał, że tytuły te zostały wprowadzone do obrotu w następującym nakładzie:

- a) „(...)”, „(...)” – nakład 29 693 sztuk,
- b) „(...)”, „(...)” – nakład 28 841 sztuk,
- c) „(...)”, „(...)” – nakład 9 221 sztuk,
- d) „Kayo, przyjaciel czy wróg?, (...)” – nakład 27 869 sztuk,
- e) „(...)”, „(...)” – nakład 28 367 sztuk.

Pozwany podniósł, że dobrowolnie zgłosił powodowi, że wyżej wymienione tytuły zostaną załączone, podobnie jak pierwsze, w formie insertu do gazety (...), i nigdy nie uchylał i nie uchyla się od uregulowania należności za wprowadzenie ich do obrotu zgodnie z podanym przez (...) rozliczeniem. Rozliczenia takiego jednak nigdy nie otrzymał, mimo wielokrotnych próśb wyjaśnienia sytuacji i sugestii zapłacenia zaliczki. Jednocześnie pozwany wyjaśnił, że w dniu 20.04.2011 r. wysłał do powoda zestawienie nakładu, w jakim zostały wyprodukowane płyty, które zostały dołączone do pisma (...). Pozwany wyjaśnił, że oczekuje na przesłanie mu noty księgowej za wprowadzenie do obrotu dodatkowych nośników ww. filmów w oparciu o te same stawki, które były zastosowane w przypadku pierwszej serii, zatem nie zachodzi potrzeba odnoszenia się do treści punktu 2 a-g pozwu.

W piśmie z dnia 19.10.2011 r. (k. 305) powód wniósł o zobowiązanie pozwanego, w trybie art. 105 ust. 2 pr.aut. do udzielenia, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku częściowego, informacji o:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku, zawierające filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

b) sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r., w szczególności poprzez dołączanie ww. nośników obrazu i dźwięku do czasopism lub gazet,

c) wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku, zawierających filmy pt. „(...)” oraz „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.

Na rozprawie w dniu 21.11.2011 r. (protokół k. 309-310) powód cofnął pozew w zakresie wniosku zawartego w punkcie 2 a), gdyż pozwany udzielił powodowi w odpowiedzi na pozew niezbędnych informacji.

W piśmie z dnia 30.01.2012 r. oznaczonym jako odpowiedź na pozew (k. 360-365) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Zarzucił brak legitymacji procesowej powoda. Podniósł, iż bezsporne jest to, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Zakres utworów, do których ochrony legitymowany jest powód, nie obejmuje utworów audiowizualnych w całości (filmów) ani utworów graficznych w nich zawartych. Powód nie zarządza też prawami artystów wykonawców. Legitymacja procesowa powoda nie wynika jednak z art. 105 ust. 1 ustawy przewidującego domniemanie uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem i swoją legitymację w tym zakresie. Podjęcie przez organizację działalności określonej w ustawie oraz zakres uprawnień organizacji zbiorowego zarządzania wyznacza treść zezwolenia właściwego ministra do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (wcześniej ministra kultury i sztuki) stosownie do art. 104 ust. 2 pkt 2 i art. 104 ust. 3 ustawy. Treść zezwolenia wytycza zakres działania organizacji zbiorowego zarządzania poprzez określenie kategorii utworów chronionych przez organizację oraz pól eksploatacji, na których organizacja ta ma uprawnienia do zarządzania i ochrony. Zakres zarządzania prawami twórców, a tym samym legitymacja procesowa, tak w zakresie pól eksploatacji, jak i rodzaju utworów, winna wynikać z treści zezwolenia ministra.

Pozwany zaznaczył, że powód nie zarządza ani prawami autorskimi współtwórców utworu audiowizualnego ani prawami pokrewnymi przysługującymi wydawcom lub producentom do utworów audiowizualnych.

Podniósł, iż legitymacja procesowa wynika z przepisów prawa materialnego dotyczących żądania pozwu. Materialnoprawną podstawą żądań (...)u w tej sprawie jest art. 70 ust. 2⁽⁽¹⁾⁾ pkt 4 u.o. a.p.p, zgodnie z którym współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do stosownego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego. Utwór audiowizualny jest jednym utworem posiadającym wielu współtwórców, którym przysługuje prawo autorskie wspólne (art. 9 ust. 1 ustawy). Utwór audiowizualny (film) jest innym utworem niż składające się na niego poszczególne rezultaty twórczej działalności poszczególnych osób (reżysera, kompozytora, aktora, scenografa itp.), niezależnie od tego czy dadzą się one wyodrębnić jako utwory samoistne czy nie. Uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do pobierania wynagrodzenia na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy należy określić poprzez zakres jej uprawnień udzielonego na podstawie art. 104 ustawy przez Ministra Kultury i Sztuki. Z treści pozwu i dołączonych dokumentów nie wynika, iż pozwany zwielokrotniał i wprowadzał do obrotu utwory chronione przez powoda, tj. utwory słowne, muzyczne, słowno-muzyczne, choreograficzne i pantomimiczne chronione przez powoda. Pozwany nie zwielokrotniał również samoistnych utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych zawartych w utworach audiowizualnych. Pozwany w ramach swej działalności trudni się jedynie zwielokrotnianiem filmów w całości (utwory audiowizualne w całości). Dla tych ostatnich utworów powód nie jest organizacją właściwą do zarządzania prawami autorskimi współtwórców jednego utworu audiowizualnego i ich ochrony, albowiem uprawnienia w tym zakresie posiada (...). Zgodnie z art. 107 ustawy, jeżeli na danym polu eksploatacji (zwielokrotnianie i wprowadzanie do obrotu utworu audiowizualnego) działa więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania, organizacją właściwą w rozumieniu

i) informacji o wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.

3. zasądzenie od pozwanego kwoty 5.759,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru powoda poprzez reprodukowanie i wprowadzanie do obrotu wraz z gazetą (...) w dniach: 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r. i 10.04.2009 r. płyt zawierających bajki z serii T., tj. bajki: „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)” i „(...)”.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w wyroku z dnia 21.11.2014r. w sprawie I C 208/11

- w pkt I. umorzył postępowanie w sprawie w zakresie żądania nakazania pozwanemu udzielenia informacji zawartego w punkcie 2a pozwu z dnia 16.02.2011 r.;

- w pkt II. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 4.319,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.05.2013 r. do dnia zapłaty;

- w pkt III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- w pkt IV. zasądził od powoda na rzecz pozwanego 3.145,24 zł kosztów procesu;

- w pkt V. nakazał pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 85,74 zł brakujących kosztów sądowych;

- w pkt VI. nakazał powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Wrocławiu 514,26 zł brakujących kosztów sądowych.

Uzasadniając motywy rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał, że postępowanie w sprawie podlegało umorzeniu w zakresie cofniętego przez powoda roszczenia o udzielenie informacji zawartego w punkcie 2a pozwu – art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. (pkt I wyroku). W pozostałym zakresie powództwo zasługiwało na jedynie częściowe uwzględnienie. Odnosząc się do roszczenia o zapłatę wynagrodzenia Sąd podzielił zasadniczy zarzut zgłoszony przez pozwanego dotyczący braku po stronie powoda legitymacji czynnej do dochodzenia wynagrodzenia za wykorzystanie utworów. W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał, aby był podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń związanych z eksploatacją wskazanych utworów. Uznał, że zgodnie z art. 70 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 3 pr. aut. prawa autorskie do utworu audiowizualnego oraz roszczenia związane z ochroną tych praw przysługują w pierwszej kolejności producentowi tego utworu. Wyjaśnił dalej, że zgodnie z art. 105 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz, że ma legitymację procesową w tym zakresie. Jednakże w przypadku utworów audiowizualnych (filmów) wskazane domniemanie w ogóle nie zachodzi. Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 1 pr. aut. domniemywa się, że to producent utworu audiowizualnego nabywa na mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Utwór audiowizualny, jakim jest film fabularny lub animowany, jest postacią utworu o charakterze zbiorowym (współautorskim). Tymczasem utwór wkładowy może być przedmiotem praw autorskich majątkowych odrębnych od praw do utworu audiowizualnego tylko wówczas, gdy jest on wyrażony w oderwaniu od utworu audiowizualnego. Powód natomiast nie wykazał, aby sytuacja taka miała miejsce w stosunku do utworów wymienionych w pozwie czyli aby mogły być one traktowane jako samoistnie, odrębne utwory, podlegające odrębnej ochronie. W takiej sytuacji należało więc zdaniem Sądu Okręgowego przyjąć, że zgodnie z art. 9 ust. 1 pr. aut. współtwórcom przysługuje prawo autorskie wspólnie. Każdy ze współtwórców może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa autorskiego do całości utworu. Dopóki jednak twórca nie ujawnił swojego autorstwa, w wykonywaniu prawa autorskiego zastępuje go producent lub wydawca, a w razie ich braku – właściwa organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi – art. 8 ust. 3 pr. aut. Dopóki domniemanie z art. 70 ust. 1 pr. aut. nie zostanie obalone, należy przyjmować, że to producent, a nie twórcy

poszczególnych tzw. utworów wkładowych, jest uprawniony do eksploatacji utworu audiowizualnego jako całości. Sąd doszedł do wniosku, że w tej sytuacji powód nie wykazał w żaden sposób, aby z mocy ustawy, czynności prawnej lub na innej podstawie prawnej przysługiwało mu prawo do ochrony producenckich praw autorskich czy też aby reprezentował producentów filmów wymienionych w pozwie. Jak wskazał pozwany, w przypadku utworów filmowych właściwą organizacją zbiorowego zarządzania jest (...).

Sąd jednocześnie zwrócił uwagę, iż w zakresie dotyczącym rozpowszechniania filmów z serii T. pozwany uścił na rzecz powoda wynagrodzenie w wysokości 9.397,68 zł z tytułu wykorzystania utworów z repertuaru (...)u na płytach VCD pt. (...) serii 1-8, dołączonych do gazety (...), według stawki wynagrodzenia wynoszącej 0,03 zł/VCD. Nie było zatem między stronami wcześniej sporu co do zasadności naliczenia przez powoda wynagrodzenia za wykorzystanie utworów w związku z rozpowszechnianiem wskazanej serii filmów. Pozwany prowadził też z powodem negocjacje w formie korespondencji e-mailowej dotyczące naliczenia wynagrodzenia w związku z dystrybucją kolejnych serii 9-13. Na etapie tych negocjacji w okresie 01.2009 r. – 04.2009 r. pozwany nie kwestionował prawa powoda, zwracał się o ustalenie wysokości należności, wskazywał miejsce publikacji, przedmiot publikacji, a także przewidywane ilości nośników. We wskazanym zakresie roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Jak wskazał pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 20.04.2011 r., ilość egzemplarzy serii 9-13 bajek T. wynosiła 143.991. Uwzględniając wskazaną przez powoda w wiadomości e-mail z dnia 19.01.2009 r. stawkę 0,03 zł za 1 VCD, wynagrodzenie przypadające powodowi wynosi 4.319,73 zł, o czym Sąd orzekł w pkt II wyroku. Odsetki ustawowe od tej należności przypadają powodowi od dnia 1.05.2013 r. Dalej idące powództwo o zapłatę podlegało oddaleniu jako nieusprawiedliwione wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego (pkt III wyroku).

Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał również zgłoszone przez powoda roszczenie o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji (pkt III wyroku). W ocenie Sądu skoro powód nie jest uprawniony do dochodzenia ochrony praw autorskich do utworów wymienionych w pozwie – filmów „(...)”, „(...)”, itd., nie może domagać się udzielenia informacji na temat ich rozpowszechniania, co czyni bezpodstawnymi żądania wymienione w punkcie 2 g)-i) pisma z dnia 26.06.2013 r. zawierającego sprecyzowanie dochodzonych przez powoda roszczeń. Sąd wskazał też, że pozwany nie jest adresatem żądań dotyczących wskazania cen detalicznych sprzedaży gazety (...) oraz wpływów związanych z rozpowszechnianiem tej gazety, gdyż nie jest wydawcą tego pisma. Wobec częściowego uwzględnienia żądań pozwu o kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 100 k.p.c. zasadą ich stosunkowego rozdzielenia.

Apelację od tegoż wyroku Sądu Okręgowego z 21.11.2014 r. wniosła strona powodowa, zaskarżając wyrok w zakresie w jakim Sąd oddalił powództwo oraz obciążył go kosztami procesu tj. w zakresie punktu III, IV oraz VI.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 11.06.2015 r. po rozpoznaniu apelacji uchylił zaskarżony wyrok w punkcie III, IV oraz VI i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd pierwszej instancji wysnuł błędny wniosek, że jedynie producent utworu audiowizualnego, który na mocy umowy nabył wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji utworów wkładowych, jest uprawniony do dochodzenia wszelkich roszczeń majątkowych z tytułu ich naruszenia, co zdaniem Sądu przesądziło o braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Wskazał, że przesłanką uruchomienia domniemania że to producent jest wyłącznie uprawniony do korzystania i rozporządzania utworem, jest poprzedzające go wykazanie w pierwszej kolejności okoliczności zawarcia umowy producenckiej, z której to uprawnienie wynika. W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że nie budzi żadnych wątpliwości, że strona pozwana (na której zgodnie z regułami dowodzenia wynikającymi z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu) nie wykazała, że wspomniana umowa producencka została zawarta i tym samym, że wyłączała prawa artystów chronionych przez (...) do poszczególnych utworów składowych. Co za tym idzie, strona powodowa celem wykazywania legitymacji czynnej nie była obowiązana obalać domniemania z art.70 ust 1. u.p.a.p.p, bo wobec nie wykazania jego podstawy (zawarcia umowy producenckiej), nie zostało ono w ogóle uruchomione.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że współtwórcy utworu oraz artyści wykonawcy zostali uprawnieni do uzyskania wynagrodzenia z tytułu określonych form korzystania z utworu. Przepis art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p. ustanawia bowiem aktualnie we wskazanym zakresie podmiotowym i przedmiotowym bezwzględne prawo do wynagrodzenia w ramach tzw. tantiem audiowizualnych. Wynagrodzenie przewidziane w wymienionym przepisie należy się wskazanym w nim osobom w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim przysługującego producentowi. Do zapłaty tego wynagrodzenia, za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, został zobowiązany korzystający z utworu i co powszechnie przyjęto - jest to wynagrodzenie dodatkowe. Sąd Apelacyjny wskazał, że strona powodowa legitymację procesową wywodzi z domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. oraz wymaganego przez ten przepis zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi udzielonego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie ujętym w tym zezwoleniu. Nie można przy tym przyjąć, że wspomniane domniemanie zostaje wyłączone przez przysługiwanie praw w pierwszej kolejności producentowi utworu, skoro po pierwsze nie doszło do uruchomienia tego domniemania o przysługujących producentowi prawach autorskich, a nadto, skoro roszczenie o wynagrodzenie wytoczone przez stronę powodową oparte zostało na szczególnym przepisie 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p. niezależnego od praw i roszczeń producenta.

Legitymując się domniemaniem z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p., strona powodowa ma więc także prawo do żądania od pozwanego informacji o wykorzystaniu w utworach audiowizualnych utworów objętych przez niego zbiorowym zarządzaniem i ochroną na wskazanych polach, co statuuje art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. Nieuprawnione jest więc przyjęcie, że skoro powód nie jest uprawniony do dochodzenia ochrony praw autorskich do utworów wymienionych w pozwie, nie może domagać się udzielenia informacji na temat ich rozpowszechniania, skoro roszczenie informacyjne, o którym mowa w ww. przepisie jest odrębną, samodzielną i niezależną podstawą uprawniającą do wniesienia powództwa, która nie pozostaje w związku z faktem naruszenia autorskich praw majątkowych, ani w związku z naruszeniem innych uprawnień majątkowych wynikających z tego prawa. Obowiązek pozwanego udzielenia takich informacji mieści się więc w zakresie omawianych norm art. 70 ust. 1 i art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. Nie dyskwalifikuje roszczenia informacyjnego także wskazywana przez Sąd Okręgowy okoliczność częściowego udzielenia przez stronę pozwaną żądanych informacji, skoro nie są to wszystkie informacje, których domagała się strona powodowa, a częściowo powód cofnął w tym zakresie powództwo.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien zbadać sporną kwestię zasadności i wysokości ewentualnego wynagrodzenia należnego stronie powodowej oraz kwestii zakresu zasadności roszczenia informacyjnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy strony podtrzymały swoje twierdzenia. Strona powodowa podtrzymała żądanie zapłaty kwoty 68.856,60zł z tytułu korzystania, rozpowszechniania i eksploataowania utworów w ramach utworu audiowizualnego. Wniosła jednocześnie o wydanie wyroku częściowego w zakresie roszczenia informacyjnego.

Strona pozwana żądała oddalenia powództwa w całości zarówno w zakresie roszczenia o zapłatę jak i roszczenia informacyjnego. Podstawą oddalenia powództwa w ocenie strony pozwanej jest brak po stronie powodowej legitymacji czynnej. Strona pozwana wskazała, że w odniesieniu do tych samych roszczeń objętych niniejszym postępowaniem wystąpiła inna organizacja zbiorowego zarządzania, a mianowicie (...). W sytuacji gdy zakresy roszczeń obu organizacji się pokrywają nie można mówić o występowaniu domniemania z art. 105 ustawy, tym samym strona powodowa nie może z tego wywodzić swojej legitymacji.

Wyrokiem częściowym z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd zobowiązał stronę pozwaną (...) sp. z o.o. we W. do udzielenia stronie powodowej Stowarzyszeniu (...) w W., w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku częściowego, informacji i wskazania:

a) ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

b) informacji o sposobach rozpowszechniania nośników obrazu i dźwięku zawierających w/w filmy w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 roku, w szczególności poprzez dołączenie w/w nośników do czasopism lub gazet,

c) informacji o wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” i „(...)” w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r.,

d) informacji o wpływach pozwanego związanych z rozpowszechnianiem gazety (...) wraz z nośnikiem obrazu i dźwięku lub bez takiego nośnika, w szczególności z tytułu zamieszczania reklam, sponsoringu, bartelu, artykułów o charakterze promocyjnym i innych wpływach pozwanego, bez względu na sposób opłacenia zamieszczenia takich tekstów i bez względu na to, kto był ich autorem;

W pozostałym zakresie roszczenie informacyjne zostało oddalone.

W wykonaniu żądania zawartego w wyroku częściowym, który nie został zaskarżony, pozwany w piśmie procesowym z dnia 23 maja 2016r. (k. 755) wskazał, że w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nie były zwielokrotniane nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy „(...)” oraz „(...)”, albowiem filmy te miały swoją premierę kinową później, a mianowicie: 28.11.2008 r. - „(...)” i 6.03.2009 r. - „(...)”. We wskazanym okresie żadne nośniki z tymi filmami nie były dołączane do gazet i w związku z ich produkcją pozwana spółka nie osiągała żadnych dochodów.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Na podstawie decyzji Ministra Kultury i Sztuki z dnia 1.02.1995 r., DP.041/Z/8/95, zmienionej decyzją Ministra Kultury i Sztuki z dnia 23.10.1998 r., BP./WPA/041/Z/9/98, oraz decyzją Ministra Kultury z dnia 28.01.2003 r., DP/WPA/024/98/03/mp, Stowarzyszenie (...) w W. wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów literackich, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych, słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym na następujących polach eksploatacji:

- a) utrwalanie,
- b) zwielokrotnianie,
- c) wprowadzanie do obrotu,
- d) wprowadzanie do pamięci komputera,
- e) publiczne wykonywanie,
- f) publiczne odtwarzanie,
- g) wyświetlanie,
- h) wystawianie,
- i) użyczenie i najem,
- j) nadawanie za pomocą wizji i fonii przewodowej, bezprzewodowej przez stację naziemną,
- k) nadawanie za pośrednictwem satelity,
- l) równoczesne i integralne nadanie utworu przez inną organizację radiową lub telewizyjną,
- m) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

(dowód: decyzje MKiS – k. 29-34)

Stowarzyszenie (...) w W. jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury w zakresie wymienionych tam pól eksploatacji, zawiera umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Na podstawie takich umów Stowarzyszenie (...) pobiera wynagrodzenie za eksploatację przez te podmioty praw, które pozostają w jego zarządzie, w celu wypłaty należnych wynagrodzeń na rzecz uprawnionych autorów. Wysokość wynagrodzenia za udzielenie upoważnienia do korzystania z zarządzanych praw Stowarzyszenie (...) określa na podstawie opracowanych przez siebie tabel stawek wynagrodzeń autorskich, które mają na celu ujednoczenie zasad stosowanych przez stowarzyszenie przy zawieraniu umów z użytkownikami i przy dochodzeniu roszczeń.

(dowód: uchwała z 10.12.2008 r. zarządu (...), k. 283-289)

Powód reprezentuje na terenie Polski zagraniczne organizacje zarządzania prawami autorskimi, z którymi zawarł stosowne porozumienia:

- (...) w S.,
- (...) w M.,
- (...) w P.,
- (...) w (...),
- (...) w M.,
- (...) w B.,
- (...) w L.,
- (...) w W.,
- (...) w M..

Powód zawarł także umowy o powierzenie autorskich praw majątkowych do utworów słownych, słowno-muzycznych oraz muzycznych z (...)/ (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o.

(dowód: umowy o współpracy – k. 188-269)

Inna organizacja zbiorowego zarządzania – (...), Związek (...) - działa na podstawie decyzji Ministra Kultury i Sztuki z dnia 28.02.2003 r., (...)w W. wykonuje zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji:

- a) utrwalanie,
- b) zwielokrotnianie,
- c) wprowadzanie do obrotu,
- d) wprowadzanie do pamięci komputera,
- e) publiczne odtwarzanie,
- f) wyświetlanie,
- g) użyczenie i najem,

h) nadawanie za pomocą wizji i fonii przewodowej, bezprzewodowej przez stację naziemną,

i) reemitowanie,

j) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

(dowód: decyzje MKiS – k. 439- 440)

Pozwany (...) sp. z o.o. we W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie obejmującym m.in. produkcję filmów, ich rozpowszechnianie, wydawanie nagrań dźwiękowych oraz dystrybucji filmów, nagrań i programów telewizyjnych.

(dowód: odpis z KRS nr (...) – k. 11-18; informacja – k. 41-42; zeznania prezesa zarządu

pozwanego S. H. (1) – e-protokół rozprawy z dnia 13.06.2014 r.00:45-50:12, e- protokół rozprawy z dnia 26.01.2016 r., 02:41- 13:16)

Pozwany (...) sp. z o.o. na zasadzie licencji nabywa prawa i następnie produkuje wersję polską filmów. Posiada własne studio nagrań.

Był producentem animowanych bajek dla dzieci z polskim dubbingiem. Produkował i dystrybuował bajki dla dzieci z serii T..

Pozwany produkował ścieżkę dźwiękową i wprowadzał do obrotu filmy:

- (...),

- (...),

- E.,

- (...),

- (...),

- L.,

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...),

- (...).

Pozwany nabywał filmy wskazane w załączniku nr 3 do pozwu w wersji zagranicznej – w oryginale. Produkował polską wersję językową do nabytych filmów we własnym studiu nagrań. Był pierwszym producentem ścieżek dźwiękowych i dubbingu do wskazanych bajek. Natomiast do filmów fabularnych był nagrywany lektor.

13.02.2009 r., 20.02.2009 r., 27.02.2009 r., 6.03.2009 r., 13.03.2009 r., 20.03.2009 r., 27.03.2009 r., 3.04.2009 r.
i 10.04.2009 r.

(dowód: wydruki wiadomości e-mail – k. 80-87; zeznania świadka H. K. – k. 352; zeznania prezesa zarządu pozwanego S. H. (2))

Dnia 9.04.2009 r. powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...), w której obciążył pozwanego kwotą 9.397,68 zł z tytułu wykorzystania utworów z repertuaru (...)u na płytach VCD pt. (...) (1-8) dołączonych do gazety (...) zgodnie z załącznikiem.

Stawka wynagrodzenia wynosiła 0,03 zł/VCD.

(dowód: nota księgową nr (...) – k. 88-89)

Pozwany uiszczył wskazaną należność na rzecz powoda.

(okoliczność niesporna)

Pismem z dnia 2.07.2009 r. powód zwrócił się do pozwanego o pilne poinformowanie, w jakich nakładach zostały zwielokrotnione filmy takie jak: „(...)”, (...), (...), (...), (...), (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”.

(dowód: pismo z dnia 2.07.2009 r. – k. 70)

Dnia 1.12.2009 r. powód wystawił pozwanemu notę księgową nr (...), w której obciążył pozwanego kwotą 68.956,60 zł z tytułu wynagrodzeń autorskich za wyprodukowane i wprowadzone do obrotu nośniki dźwięku i obrazu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. zgodnie z załącznikiem.

(dowód: nota księgową nr (...) – k. 67-69)

Pismem z dnia 4.12.2009 r., doręczonym dnia 10.12.2009 r., powód poinformował

pozwanego, iż bez odpowiedzi pozostało pismo z dnia 2.07.2009 r., w związku z czym przekazuje notę księgową nr (...) z dnia 1.12.2009 r. wraz z załącznikiem, prosząc o wpłatę należności autorskich w terminie 14 dni.

(dowód: pismo z dnia 4.12.2009 r. – k. 71-72)

Pismem z dnia 30.12.2009 r., doręczonym dnia 5.01.2010 r., powód ponownie przekazał pozwanemu notę księgową nr (...) z dnia 1.12.2009 r. Wskazał, że dochodzona przez niego kwota 68.856,60 zł obejmuje wynagrodzenie autorskie jedynie za warstwę muzyczną filmów i bajek.

(dowód: pismo z dnia 30.12.2009 r. – k. 73-77)

Pismem z dnia 9.02.2010 r., doręczonym dnia 18.02.2010 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 68.856,60 zł tytułem noty księgowej nr (...) w terminie 7 dni.

(dowód: pismo z dnia 9.02.2010 r. – k. 78-79)

Inna organizacja zbiorowego zarządzania - (...)w piśmie z 16.04.2013r. oraz w piśmie z 21.06.2012 r. dochodziła od strony pozwanej wynagrodzenia autorskiego dla współtwórców reprezentowanych przez (...) na podstawie art. 70 ust. 2 ⁽⁽¹⁾⁾ pkt 4 ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych w kwocie 21.105,47 zł za okres od 1.01.2009 r. do 31.12.2012 r. Domagała się również przekazania do (...) raportów dotyczących sprzedaży nośników z filmami za okres od 1.01.2012 r. do 31.12.2012 r. oraz od 1.01.2003 r. do 31.12.2008 r.

(dowód: pismo (...) z 16.04.2013r. k. 713, korespondencja mailowa – k. 714-715, k. 441-447)

Sąd zważył, co następuje:

Powód Stowarzyszenie (...) w W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. we W. z pozwem, w którym w punkcie 1) żądania wniósł o:

zasądzenie od pozwanego 68.856,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 21.02.2011 r. do dnia zapłaty, jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji utworów muzycznych poprzez reprodukcję i wprowadzanie do obrotu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” oraz „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w załączniku nr 3 do pozwu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. reprodukcję, wprowadzał do obrotu nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy pt. „(...)” i „(...)”, a także nośniki obrazu i dźwięku zawierające filmy wyszczególnione w załączniku nr 3 pozwu. Pomimo ustawowego obowiązku pozwany nie uregulował należnego twórcom wynagrodzenia z tytułu zwielokrotnienia i wprowadzenia do obrotu utworów muzycznych należących do repertuaru powoda, stworzonych lub wykorzystanych w utworach audiowizualnych, o których mowa powyżej. Powód wskazał, że wynagrodzenie autorskie dochodzone w punkcie 1 pozwu objęte notą księgową z dnia 1.12.2009 r. stanowi stosowne wynagrodzenie z tytułu eksploatacji przez pozwanego utworów muzycznych z repertuaru poprzez reprodukcję i wprowadzenie do obrotu nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy (...) i „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w raportach tłoczni płyt wskazanych w załączniku nr 3 pozwu. Wynagrodzenie to naliczone zostało za warstwę muzyczną filmów i bajek, na podstawie informacji o dokonywanych na zlecenie pozwanego zwielokrotnieniach nośników dźwięku i obrazu w tłoczniach płyt zgodnie z ryczałtem za 1 egzemplarz płyty, obowiązującym od dnia 1.04.2006 r. do 31.12.2008 r. Pozwany był wielokrotnie wzywany do zapłaty należności będącej przedmiotem postępowania. W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. we W. wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany poddał w wątpliwość legitymację procesową powoda, który występuje w procesie jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, nie precyzuje jednakże i nie udowadnia tego, czy rzeczywiście reprezentuje wszystkich tych twórców, których filmy wymienia w załączniku nr 3 do pozwu i za których wprowadzenie do obrotu domaga się w pozwie zapłaty. Podniósł ponadto, że żądanie jest nieskonkretyzowane.

Pozwany nigdy nie uchylał się od regulowania należnych kwot powodowi, jednakże jak wskazuje, w przypadku wystawionej noty księgowej nr (...) na kwotę 68.856,60 zł pojawił się szereg wątpliwości co do jej prawidłowości i w ramach prowadzonych między stronami rokowań jej wartość miała być zweryfikowana. Niejasności budziły przede wszystkim kwoty stawek, jakimi posiłkował się powód przy wystawianiu tej noty księgowej. Nie zostały przedłożone pozwanemu jakiegokolwiek cenniki ani dowód zatwierdzenia ich przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Powód nie określił, wokół jakich cenników i stawek się porusza, wyliczając należne sobie wynagrodzenie. Nota nr (...) jest błędna, bowiem część filmów z listy załącznika nr 3, (tj. „(...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”), została wprowadzona do obrotu po III kwartale 2008 r., a więc nie powinna być w ogóle uwzględniona w tym rozliczeniu. Część tytułów wprowadzonych do obrotu była dodatkiem, tzw. insertem, do gazet, a za tego typu egzemplarz pobierana stawka winna być niższa niż naliczona przez powoda. Pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił w sposób właściwy wysokości należnego ewentualnie od pozwanego wynagrodzenia.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń tych twórców, którzy stworzyli swoje utwory w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Przedmiotem rozpoznania pozostaje jedynie żądanie pozwu zawarte w punkcie 1 a dotyczące zapłaty kwoty 68.856,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, jako stosownego wynagrodzenia z tytułu eksploatacji utworów muzycznych poprzez reprodukcję i wprowadzanie do obrotu w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy „(...)” oraz „(...)”, a także nośników obrazu i dźwięku zawierających filmy wyszczególnione w załączniku nr 3 do pozwu. Żądanie oparte jest na notce księgowej nr (...) wystawionej przez stronę powodową dnia 1.12.2009r.

audiowizualnych jako całości. Natomiast (...) zostało upoważnione do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych (jako całości, a nie do utworów wkładowych) oraz prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów (zezwoleń Ministra Kultury - k. 438 do 440). (...) i (...) nie konkurują ze sobą w zakresie realizacji uprawnień bowiem uzyskane przez nich od Ministra Kultury zezwolenia na ZZ nie pokrywają się ani nie krzyżują. Każda z nich (...) działa w różnych zakresach w których realizują uprawnienia wynikające z art. 70 ust 2⁽¹⁾ ustawy jako właściwa (...) występując w imieniu współtwórców różnych kategorii utworów, wobec czego nie istnieje możliwość wyboru między produktami reprezentowanymi na rynku przez te podmioty.

Zgodnie z zasadą wynikającą z art. 17 u.p.a.p.p., twórcy przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do wynagrodzenia za korzystanie z utworu, w tym za reprodukcję utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego. Strona pozwana jako korzystających z utworów na wskazanym powyżej polu eksploatacji jest zobowiązana do zapłaty odpowiedniego wynagrodzenia. Z obowiązku tego pozwana zwolnić się nie może powołując się na zawartą z producentem zagranicznym umowę licencyjną. Treścią tej umowy licencyjnej pozwana za odpowiednią opłatą uzyskała zezwolenie na korzystanie na terytorium Polski z objętego umową repertuaru lecz nie doszło do przeniesienia na nią praw autorskich. Natomiast wynagrodzenie należne twórcom utworów objętych ochroną powoda (utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych w utworze audiowizualnym) za korzystanie na terenie Polski między innymi na takich polach eksploatacji, jak reprodukcja utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego jest kwestią odrębną. Do zapłaty tego wynagrodzenia, za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania, został zobowiązany korzystający z utworu. Podstawą roszczenia w rozpoznawanej sprawie jest przepis szczególny art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p., (roszczenie dotyczy wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego). W ramach powyższego pola eksploatacji, jak nakazuje orzecznictwo rozumianego szeroko, chodzi też bowiem o zwielokrotnianie utworu audiowizualnego na płytach przeznaczonych do przekazywania na własność indywidualnym odbiorcom do ich osobistego użytku, w czym mieści się także sprzedawanie egzemplarzy czasopisma wraz z wyprodukowanym egzemplarzem płyty z filmem (por. wyrok SN z 13.12.2007r. o sygn. I CSK 321/07).

Wynagrodzenie przewidziane w wymienionym przepisie należy się wskazanym w nim osobom w oderwaniu od wyłącznego prawa do korzystania z utworu i rozporządzania nim przysługującego producentowi. W art. 70 ust. 2¹ u.p.a.p.p nie chodzi bowiem o podstawowe wynagrodzenie, należne autorowi od producenta z tytułu stworzenia utworu i umownego przeniesienia majątkowych praw autorskich, lecz o wynagrodzenie niemal jednolicie, zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykaturze uznawane za wynagrodzenie dodatkowe (por. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25.11.2008 r. III CZP 57/08).

W realiach rozpoznawanej sprawy, co zostało już wcześniej wyjaśnione, strona pozwana nie wykazała, aby pomiędzy stronami została zawarta umowa producencka i tym samym wyłączała prawa artystów chronionych przez (...) do poszczególnych utworów składowych. A co za tym idzie nie zaistniało domniemanie z art.70 ust 1. u.p.a.p.p. (zgodnie z treścią przepisu art. 70 ust. 1 u.p.a.p.p domniemywa się, że producent utworu audiowizualnego nabywa na mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości).

Zatem do zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z utworów (utworów wkładowych) pozostających w zarządzie powoda pozwana jest zobowiązana na mocy art. 70 ust. 2¹ pkt 4 u.p.a.p.p. w zw. z art. 70 ust. 3 u.p.a.p.p. Współtwórcy utworu przysługuje uprawnienie do uzyskania wynagrodzenia z tytułu określonych form korzystania z utworu w ramach tzw. tantiem audiowizualnych. Zapłata tego wynagrodzenia odbywa się za pośrednictwem organizacji zbiorowego zarządzania- strony powodowej,

W tym miejscu, w kontekście przedstawionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, wyjaśnić należy że roszczenia z jakimi wystąpiła strona powodowa nie są roszczeniami wynikającymi z prowadzenia działalności gospodarczej, co sprawia, że termin przedawnienia roszczeń z tej umowy wynosi 10, a nie 3 lata. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyrażał pogląd, że roszczenia organizacji zbiorowego zarządzania mają charakter roszczeń „zwyczajnych” (nie-gospodarczych). Powód reprezentuje prawa twórców, którymi zarządza. Dochodzone roszczenie nie ma zatem związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i nie ma do niego zastosowania ogólny termin przedawnienia roszczeń z tymi prawami związanymi. Celem działalności prowadzonej przez nie jest osiągnięcie zysku. Organizacja zbiorowego zarządzania może prowadzić dwa rodzaje działalności, a to statutową i gospodarczą. W zakresie w jakim prowadzi działalność gospodarczą może być uznana za przedsiębiorcę. Jednakże sprawy dotyczące ochrony praw majątkowych twórców nie są sprawami gospodarczymi w rozumieniu art. 479 1 kpc (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2011 roku III CSK 30/11). W sprawach o zapłatę należności z umów licencyjnych strona powodowa reprezentuje prawa twórców, którzy powierzyli jej zarząd tymi prawami. Roszczenia te nie są więc związane z działalnością gospodarczą strony powodowej, a znajduje do nich zastosowanie 10 – cio letni termin przedawnienia.

Roszczenie strony powodowej nie mogło jednak zostać uwzględnione albowiem powód nie udowodnił wysokości szkody.

Żądanie strony powodowej w wysokości 68.856,60 zł opiera się na nocie księgowej nr (...) (k. 67). Jest to wynagrodzenie za wyprodukowanie i wprowadzenie do obrotu nośników dźwięku i obrazu od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r. według załącznika zawierającego wykaz filmów (k. 19-29). Wynagrodzenie to- jak wskazuje powód- naliczone zostało za warstwę muzyczną filmów i bajek, na podstawie informacji o dokonywanych na zlecenie pozwanego zwielokrotnieniach nośników dźwięku i obrazu w tłoczeniach płyt zgodnie z ryczałtem za 1 egzemplarz płyty, obowiązującym od dnia 1.04.2006 r. do 31.12.2008 r.

Tak przedstawione wyliczenie było w całości kwestionowane przez stronę pozwaną.

Po pierwsze w ocenie pozwanej niewłaściwie podana została ilość puszczonej przez pozwaną w obieg egzemplarzy. Z zeznań prezesa pozwanej wynika, że nie wszystkie tłoczone płyty były istotnie wykonywane na zlecenie pozwanej, część tytułów z tej listy została w drodze umowy licencyjnej przekazana do dystrybucji innym podmiotom (np. wydawnictwom) i zgodnie z umową licencyjną zawieraną przez pozwaną z osobą trzecią, to ona docelowo obowiązana była dokonywać rozliczeń ze stroną powodową. Podkreślił, że z pewnością nigdy nie składał zamówienia na 300 tys. egzemplarzy albowiem nie było zapotrzebowania na takie zamówienie. Takie duże zamówienia najprawdopodobniej pochodzą od wydawnictw, dlatego pozwana w całości kwestionuje fakt wyprodukowania filmów w podanym przez powoda nakładzie. Z zeznań przedstawiciela strony pozwanej wynika też, że zasadą jest, iż część produkcji zostaje rozprowadzona poniżej kosztów wytworzenia w celu uwolnienia powierzchni magazynowej, część jest także utylizowana. Nie można więc narzucać wypłaty wynagrodzenia od egzemplarzy zniszczonych czy rozdanych za przysłowiową złotówkę. Poza tym, strona pozwana wskazuje, że licencja na dystrybucję filmów jest zawierana zazwyczaj na czas określony, a po upływie licencji strona pozwana nie może już sprzedawać filmów - pozostałe egzemplarze ulegają wówczas zniszczeniu.

Po drugie, część filmów z listy załącznika nr 3, tj. „(...)”, „(...)”, została wprowadzona do obrotu po III kwartale 2008 r., a więc nie powinna być w ogóle uwzględniona w tym rozliczeniu, co wynika z oświadczenia strony pozwanej (pismo procesowe datowane na 23.03.2016r.) Strona pozwana wskazuje także, że również i dwa następne tytuły „(...)”, „(...)” miały swoje premiery poza okresem jakiego dotyczy żądanie pozwu. Strona powodowa po otrzymaniu w wykonaniu wyroku częściowego informacji nie zmodyfikowała żądania pozwu co do wysokości dochodzonych kwot. W wykazie jaki zawiera załącznik nr 3 ujęte zostały również bajki z serii T., gdzie należności powoda określone zostały na sumę 7.770 zł (k. 68), tymczasem roszczenie w tym zakresie zostało już zasądzone w wyroku Sądu I instancji.

Pomijając ilość przyjętych do rozliczenia egzemplarzy strona pozwana kwestionuje również przyjęty przez powoda ryczałt za każdą sztukę. Z treści noty można wnioskować, że za każdy egzemplarz bajek na VCD ryczałt wynosi 0,10

zł, a za nośnik w postaci DVD - 0,11zł, natomiast w przypadku filmów „(...)”, „(...)”, „(...)” po 0,23 zł za każdy nośnik. Powód wyjaśnił, że przyjął ryczałt za 1 egzemplarz płyty obowiązujący od dnia 1.04.2006 r. do 31.12.2008 r. przy czym przypomnieć należy, że w pozwie chodzi o okres od 2001r. do III kw. 2008r. W aktach sprawy znajduje się tabela wynagrodzeń z dnia 10.12.2008 r. (k. 479). Przedłożona została również tabela stawek wynagrodzeń autorskich (...), jako załącznik do decyzji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 5 maja 2000 r. (k. 270), w której jednak nie ujęto nośników w postaci płyt DVD i VCD. Z kolei z porozumienia zawartego z (...) z 29.12.2003r. wynika, że minimalna stawka za nośnik w postaci DVD i VCD dla bajek będzie wynosiła odpowiednio 1,60 zł i 0,80 zł, przy czym przy zwielokrotnionych egzemplarzach obowiązywać miały zniżki (k. 275 i n.). Natomiast w kolejnym aneksie z 14.07.20024r. stawki te uległy jeszcze zmniejszeniu do 0,80 zł za DVD i 0,70 zł VCD (k. 277), czy nawet do 0,56 zł za DVD i 0,50zł za VCD w aneksie z 23.03.2006r. (k. 280). Natomiast w żadnym przypadku nie został przedłożony dowód zatwierdzenia przyjętych stawek przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Należy także zwrócić uwagę, że, jak wskazuje pozwany, część tytułów wprowadzonych do obrotu była dodatkiem, tzw. insertem, do gazet, a za tego typu egzemplarz pobierana stawka winna być niższa niż naliczona przez powoda przy sporządzaniu noty księgowej (...).

Dla porównania w sprawie rozliczenia bajek T. strony zawarły porozumienie co do wysokości należnego stronie powodowej wynagrodzenia, które opiewało na 0,03zł za każdy egzemplarz VCD dołączony do gazety .

Przyjęte w orzecznictwie zostało zapatrywanie, że niezatwierdzone tabele wynagrodzeń nie mogą służyć za podstawę wyliczenia wynagrodzenia należnego twórcom. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wypowiadał się, że jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie dysponuje zatwierdzoną tabelą wynagrodzeń i strony nie określiły wysokości wynagrodzenia w drodze porozumienia, wynagrodzenie powinno być określone przez sąd zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 110 ustawy o prawie autorskim. Zgodnie z tym przepisem wysokość wynagrodzeń dochodzonych w zakresie zbiorowego zarządzania przez organizacje zbiorowego zarządzania powinna uwzględniać wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a także charakter i zakres korzystania z tych utworów i przedmiotów praw pokrewnych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r. (IICSK245/06, Lex233063). Artykuł 110 przewiduje trzy kryteria, które powinny kształtować wysokość wynagrodzeń dochodzonych w zakresie zbiorowego zarządzania. W pierwszej kolejności przepis wskazuje wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a w dalszej kolejności – charakter i zakres tego korzystania. Nie powinno budzić wątpliwości, że pierwsze z wymienionych kryteriów odgrywa zasadnicze znaczenie, nakazuje bowiem odnieść wynagrodzenie do wpływów, jakie ta eksploatacja generuje. Pomiedzy tymi elementami musi zachodzić na tyle wyraźny związek, aby móc obiektywnie stwierdzić, że dane wpływy są pochodną korzystania z utworów czy przedmiotów praw pokrewnych. Pojęcie wpływów jest pojęciem nieostrym, które nie ma jednoznacznego desygnatu, w tym również na gruncie innych gałęzi prawa. Pojęcie to wykazuje najściślejszy związek z pojęciem przychodów. To ostatnie stanowi często w praktyce podstawę naliczania wynagrodzenia tantiemowego, z tym że nie obejmuje ono podatku VAT. Praktyka dowodzi również, że niezwykle rzadko wynagrodzenie tantiemowe naliczane jest od dochodu. Wydaje się za właściwe uwzględnienie też kosztów, które są ponoszone w związku z prowadzoną działalnością wydawniczą . Uwzględnienie tych kosztów pozwoli bowiem na właściwe (adekwatne) ustalenie udziału wynagrodzenia (...) w tych wpływach. Kryterium to nie daje nam jednak odpowiedzi na pytanie, jaki powinien być udział wynagrodzenia w tych wpływach. Można z pewnością jedynie stwierdzić, że udział ten powinien być odnoszony do danego pola eksploatacji, a ponadto powinien być skorelowany z pozostałymi kryteriami, tj. zakresem i charakterem korzystania. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia jednolitej wartości tego udziału. Kryterium wpływów z korzystania najczęściej najpełniej realizuje się przy zastosowaniu wynagrodzenia tantiemowego, które jest na ogół rozumiane jako wartość wyrażona w procentach od przychodów. Wynagrodzenie tantiemowe powinno mieć zastosowanie przede wszystkim w tych przypadkach, w których związek między wpływem a korzystaniem jest najściślejszy. W innych przypadkach wynagrodzenie to powinno przybierać formę kwotową, która bywa niekiedy określana jako wynagrodzenie ryczałtowe. Jednak i w tym ostatnim przypadku wynagrodzenie kwotowe musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do przychodu, który jest generowany w związku z korzystaniem z utworów czy artystycznych wykonania. Oznacza to, że stawki winny być zróżnicowane w zależności

od wielkości wykorzystywanego repertuaru danej organizacji. To ostatnie kryterium lepiej z kolei spełnia stawka określona ryczałtowo w odniesieniu do wykorzystania konkretnego utworu. Należy przy tym podkreślić, że ustalenie odpowiedniej wysokości wynagrodzenia w sytuacji, gdy brak zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń należy do kompetencji sądu, który może skorzystać z opinii biegłego tylko w kwestii określenia wpływów osiągniętych przez dany podmiot z korzystania z utworów, na podstawie dostępnej dokumentacji księgowej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie stosownego wynagrodzenia z uwzględnieniem kryteriów wynikających z przepisu art. 110 ustawy.

Po pierwsze strony w kwestii rozliczenia nie zawarły żadnego porozumienia. Do tego jeszcze powód nie przedstawił żadnych danych, ani nie złożył żadnych wniosków dowodowych, aby je uzyskać od osób trzecich jak i od pozwanej, tak by stosowne wynagrodzenie ustalić przy uwzględnieniu wskazanych powyżej kryteriów. Żądanie informacyjne dotyczyło tylko dwóch tytułów „(...)” i „(...)”.

Powód chciał uzyskać informację o ilości, w jakiej zostały zwielokrotnione nośniki obrazu i dźwięku zawierające te dwa filmy w okresie od IV kwartału 2001 r. do III kwartału 2008 r., sposobach rozpowszechniania tych nośników, oraz wszelkich wpływach w związku z produkcją i rozpowszechnianiem tych nośników. Nie wnosił o tożsame informacje w związku z pozostałymi filmami umieszczonymi w załączniku nr 3. Brak jest zatem jakichkolwiek danych co do dochodów/ przychodów pozwanej uzyskiwanych z dystrybucji pozostałych tytułów objętych żądaniem. W tej sytuacji brak jest nawet podstaw do dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczności wyjaśnienia spornych kwestii dotyczących należnego wynagrodzenia.

Nie został też jasno określony zakres korzystania przez pozwaną z objętych ochroną praw powoda. Przypomnieć należy, że przedmiotem ochrony praw zarządzanych przez stronę powodową są przede wszystkim utwory słowno-muzyczne zawarte w utworze audiowizualnym. W przedmiotowej sprawie zakres korzystania jest ograniczony w zasadzie jedynie do warstwy muzycznej, cała warstwa słowna została bowiem przetłumaczona i przerobiona wg specyfiki języka polskiego - (...) produkuje własną warstwę językową, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w ustalonym zakresie korzystania i związanym z tym wynagrodzeniem.

Ustalając należne wynagrodzenie wszystkie te czynniki, mianowicie wysokość wpływów osiągniętych z korzystania z utworów i przedmiotów praw pokrewnych, a także charakter i zakres korzystania z tych utworów powinny zostać wzięte pod uwagę. Takich danych brak jest w aktach sprawy, a inicjatywa dowodowa w tym zakresie spoczywała na powodzie.

Sam powód (k. 406-407) przyznaje, że wyliczenie należnego wynagrodzenia jest w zasadzie możliwe po wykonaniu roszczenia informacyjnego. Wskazuje, że informacje o które wnioskował miały mu umożliwić sprecyzowanie wysokości należnego wynagrodzenia. Dodał, że po udostępnieniu przez pozwaną żądanych informacji możliwym stanie się dopiero możliwe dokonanie precyzyjnych wyliczeń należnego wynagrodzenia. Bez informacji na temat ilości zwielokrotnionych nośników obrazu i dźwięku, o których mowa powyżej, które to informacje są w wyłącznym posiadaniu pozwanego, powód nie jest w stanie sprecyzować kwoty roszczeń. Z ostrożności procesowi powód wnioskował o dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia tantiem należnych powodowi z tytułu eksploatacji praw twórców reprezentowanych przez powoda w związku ze zwielokrotnianiem filmów określonych w załączniku nr 3 do pozwu, i taki dowód został przeprowadzony. Zdaniem Sądu jednak wnioski z tej opinii ostatecznie okazały się nieprzydatne dla ustalenia dochodzonego przez stronę powodową wynagrodzenia. Biegły podjął się określenia wysokości tantiem na zasadach rynkowych przyjmując wynagrodzenie w wysokości 3% od uzyskiwanych przez pozwaną przychodów (k. 539). Na tej podstawie ostatecznie stwierdził, że wynagrodzenie strony powodowej za wyprodukowanie 888.796 sztuk nośników (VCD i CD) wielokrotnie przewyższałoby żądaną przez powoda kwotę 74.617 zł (k. 539). Ponadto biegły pisze, że kwota 74.617 zł „stanowi kwotę nie wygórowaną w stosunku do przychodów osiągniętych przez pozwanego” nie wykazując podstaw takich twierdzeń. Tymczasem podstawą obliczeń powołaną w opinii nie były przychody osiągnięte przez stronę pozwaną, a zestawienie tabelaryczne danych z tłoczni, których prawdziwości stron pozwana - w sposób przekonywujący - zaprzeczyła. Zwrócić też należy dodatkowo uwagę, że

wnioski opinii dotyczą wynagrodzeń twórców pobieranych na podstawie umów, a przedmiotem sporu w sprawie jest wynagrodzenie należne ex lege, z innego tytułu prawnego. Biegły w swojej opinii pomocniczo odwołuje się do systemu obliczania wynagrodzeń procentowych obliczanych od dochodu, a uzyskiwanych przez twórców na podstawie umów licencyjnych. Odwoływanie się biegłego do wynagrodzeń uzyskiwanych przez twórców na podstawie umów licencyjnych do obliczania wynagrodzenia, o którym mowa w art. 70 ust. 21 prawa autorskiego, w ocenie Sądu jest nieprawidłowe. Jak wskazano powyżej przy ustalaniu wysokości przedmiotowego wynagrodzenia rzeczywiście należy odwoływać się do art. 110 prawa autorskiego, co wymaga uwzględnienia cen wolnorynkowych stosowanych na rynku krajowym i zagranicznym. Można też odwołać się do stawek stosowanych przez inne organizacje zbiorowego zarządzania za korzystanie z utworu na takim samym polu eksploatacji (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 t., sygn. akt I CSK 321/07). Tymczasem biegły jak sam podaje nie posiada informacji o tych wskaźnikach, stawkach i cenach stosowanych w praktyce. Biegły pisze w opinii, że należy przyjąć tantiemy w wysokości 3% od uzyskanych przez pozwanego przychodów, nie uwzględniając że strona pozwana ponosiła wielokrotnie wyższe koszty produkcji polskiej wersji językowej ścieżki dźwiękowej przy produkcji bajek, albo w odniesieniu do kosztów reprodukcji filmów polskich czy też filmów reprodukowanych bez nakładów na ścieżkę dźwiękową. Tym samym, przyjęta jednolita stawka dla wszystkich filmów została dobrana dowolnie, bez odniesienia się do praktyki powszechnie stosowanych stawek oraz bez uwzględnienia szczególnego nakładu i wzrostu kosztów w przypadku produkcji polskiej ścieżki dźwiękowej (dubbingu) dla bajek. Nie wiadomo dlaczego biegły przyjął przychód a nie dochód, jako podstawę obliczania wynagrodzenia.

W sprawie przedmiotem sporu jest wynagrodzenie dla niektórych współtwórców utworu audiowizualnego - powód dochodzi wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego na podstawie art. 70 ust. 21 pkt 4) prawa autorskiego, natomiast opinia została sporządzona w celu ustalenia wynagrodzenia z tytułu tantiem „należnych powodowi z eksploatacji praw twórców reprezentowanych przez powoda w związku ze zwielokrotnianiem i wprowadzeniem do obrotu filmów”. Biegły nie ustalił rzetelnie jakiej wysokości wynagrodzenie, o którym mowa w art. 70 ust. 21 pkt 4) prawa autorskiego pobierane jest w praktyce, ani nie wskazał jaka część tego wynagrodzenia należnego wszystkim współtwórcom utworu audiowizualnego przypadłaby ewentualnie współtwórcom reprezentowanym przez stronę powodową.

Sąd doszedł więc do przekonania, że materiał dowodowy, nawet po uwzględnieniu w wyroku częściowym roszczenia informacyjnego, nie dał podstaw do określenia wynagrodzenia. Wyliczenia powoda, opierają się jedynie o własne szacunki oraz posiadane, niepełne dane i w takiej postaci nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięcia, natomiast opinia biegłego zdaniem Sądu jest nieprzydatna dla ustalenia dochodzonego przez stronę powodową wynagrodzenia.

Mając na uwadze tak poczynione ustalenia i rozważania Sąd oddalił powództwo o zapłatę w pozostałej, nie rozstrzygniętej dotychczas prawomocnie części, uznając roszczenie o zapłatę za nieudowodnione co do wysokości. O oddaleniu powództwa orzeczono na podstawie przepisów art. 79 ust. 1 pkt. 4 oraz art. 110 ustawy stosowanych, a contrario oraz na podstawie przepisu art. 6 kc.

Z. 1) odnotować uzasadnienie,

2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej,

3) kal. 14 dni

W-w, 22.07.2016 r.